

சிங்கள இனவெறி அரசால் கொல்லப்பட்ட
செஞ்சோலைத் தமிழ்க் குழந்தைகள்

யாருக்கு இந்த ஆயுதம்?

அரிமாவழிவழி

யாருக்கு இந்த ஆயுதம்?

அரிமாவளவன்

வெளியீடு:

வேர்கள் பதிப்பகம்

3, திருத்தாந்தோணி சாலை,

உறையூர், திருச்சி-3

தொலைப்பேசி: 9443363213

இணையம்: www.thamizharkalam.org

மின்னஞ்சல்: contact@thamizharkalam.org

விலை: 10 உருவா

யாருக்கு இந்த ஆயுதம்?

பசி கொல்கிறது!

சுனாமி கொல்கிறது!

நோய்கள் கொல்கின்றன!

இலங்கை கொல்கிறது!

இந்தியாவும் கொல்கிறது!

பசி பட்டினியாலும், நோய்நொடியாலும், குண்டு வெடிப்புக்களாலும், கண்ணி வெடிகளாலும், கற்பழிப்புகளாலும், சுட்டுப் பொசுக்கியதாலும், கண்மூடித்தனமான வான்வழித் தாக்குதலாலும், பீரங்கித் தாக்குதலாலும், வெள்ளை வாகன ஆட்கடத்திக் கொலைகளாலும், உள் ஊடுருவித் தாக்கும் நுட்பப் படைகளாலும், இன்னும் இதுபோன்ற கொடுமைகளால் தமிழகத்திற்கு 16 கட்டைத் (கி.மீ) தொலைவில் வாழ்கின்ற தமிழர்கள் இதுவரை ஓர் இலக்கம் பேர் உயிரை விட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்நாள்வரை “இந்தியாவும் இக்கொலைகளுக்குத் துணை போகிறது” என்ற குற்றச்சாட்டு அரசல்புரசலாகப் பேசப்பட்டு வந்தாலும் 2008 செப்தம்பர் மாதம் 9ஆம் நாள் அதிகாலை வவுனியா நகரில் அமைந்திருந்த சிங்களப் படைமுகாமின் மீது விடுதலைப்புலிகள் நடத்தியத் தாக்குதலில் அங்கிருந்த (ரேடார்)கதுவிகளை இயக்கிக்கொண்டிருந்த இரு இந்தியர்கள் அடிபட்டிருக்கிறார்கள். மேலும், 265பேர் அங்கிருந்து சிங்களப்படைகளுக்கு உதவுவதாகச் செய்திகள் வருகின்றன. இதைக் கேட்டுத் தமிழர்களின் உள்ளம் உறைந்து போயிருக்கின்றது. “இலங்கைக்குப் போன ஆயுதங்கள் பிடிபட்டன, இலங்கைக்கு இந்தியா குறைந்தவட்டியில் 500 கோடி ரூபாய் கடன் கொடுத்தது, கண்காணிப்புக் கருவிகளைக்

கொடுத்தது, படைப்பயிற்சி கொடுத்தது, ஆயுதங்கள் கொடுத்தது” என்ற செய்திகள் வந்தபோதெல்லாம் கொதித்துப்போன தமிழரின் எதிர்ப்புகளுக்கு, “இலங்கைக்குப் படைவழி தீர்வு கிடையாது” என்று அடித்துக்கூறிய நடுவணரசு இப்போது குருதி தோய்ந்த கைகளோடு கையும் களவுமாகப் பிடிபட்டு நிற்கிறது. தமிழர்கள் ஏமானிகளாக கோமானிகளாக கையைக் பிசைந்துகொண்டு நிற்கிறார்கள். திருவாளர்கள் நெடுமாறனும், வைகோவும், இராமதாசும், திருமாவளவனும் பிற தமிழ்த்தேசியத் தலைவர்களும், உணர்வாளர்களும் கொதித்துப்போயிருக்கிறார்கள். ஆனால், இன்று அவர்கள் அறிக்கையும் கண்டனமும் தெரிவிப்பதற்கு மேலாக என்ன செய்ய இயலும்? ஆட்சியிலிருக்கிற திரு. கருணாநிதிக்கும் ஆட்சிக்கு வரத்துடிக்கிற செல்வி. செயலலிதாவும் இதைக் கண்டுகொள்ளவேயில்லை. இவர்களுக்குத் தெரியாமல் இலங்கைக்கு ஆயுதங்கள் போகாது என்பது எமது கருத்து. இதுபோக, மத்தியப் பாதுகாப்புத் துறையிலிருக்கிற அதிகாரிகள் அவ்வப்போது சென்னைக்கு வந்து கருணாநிதி அவர்களைச் சந்திப்பது ஒரு வாடிக்கையாகவே இருக்கிறது. விடுதலைப் புலிகளைத் தாக்குகிறோம் என்ற சாக்கில் தமிழினமே சாவின் விளிம்பில் நின்றுகொண்டிருக்கிறது.

பெரும்பாலான தமிழர்கள் ஊடகத்தின் மாய வலையில் சிக்குண்டு மூளைச்சலவை செய்யப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த ஊடகங்கள் பிராமணர்களிடமோ அல்லது வணிக நோக்குடைய கும்பலிடமோ சிக்கிக் கிடக்கிறது. எனவே, அவர்களின் நோக்கங்களும் இலக்குமே செய்திகளாகக் கசிந்து பொதுமக்களிடம் வருமே தவிர உண்மைகள் வழக்கம்போல மெல்ல மெல்லத்தான் வந்து சேர்கின்றன. அவை வந்து சேர்வதற்குள் இந்த இனத்திற்கே கல்லறை கட்டிவிடுவார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இந்த அடிப்படையில் ஈழத்தமிழர் வாழ்வு, அவர்கள் சந்திக்கின்ற சிக்கல்கள், சீரழிவுகள், அவர்களின் வரலாறு, வாழ்வுரிமை, தனிநாட்டுக்கான தேவை ஆகியன முற்றிலுமாகத் திரிக்கப்பட்டு இலங்கையில் நடப்பது சிங்களப் படைகளுக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும்மான ஒரு போர் என்கிற நிலையிலேயே

செய்திகள் வழங்கப்படுகின்றன. திரு. இராசீவ் காந்தி அவர்களின் சாவிற்குப் பிறகு விடுதலைப்புலிகளின் இயக்கம் இந்தியாவில் தடை செய்யப்பட்டு, அது முற்றிலுமொரு வன்முறை இயக்கம் என்கிற கருத்தை இந்த ஊடகங்கள் மக்கள் நடுவில் விதைத்து வைத்திருக்கின்றன.

இந்த ஒரு சிறு குறிப்புகளின் தொகுப்பை ஏன் வெளியிட நினைத்தேன் என்றால், இந்தியாவை ஆட்டிப்படைக்கிற அலசல் ஆய்வுத்துறை (ரா), மற்றும் அதனையொத்த உளவுத்துறைகள், நேரு குடும்பத்தின் பிறங்கடைகள், பிராமணர்கள், பனியாக்கள், மார்வாடிகள் மற்றும் அவர்களது ஊடகங்கள் நடத்தி வருகிற அரசியலில் சிக்குண்டு அப்பாவித் தமிழர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் செத்து மடிவது ஞாயமா? என்று எழுந்த கேள்வியின் விளைவே இச்சிறு நூல்.

இக்குறூலை நீங்கள் வாசிப்பதால் உணர்வு வயப்பட்டு ஒரு மணிநேரம் குருதிக் கொதிப்பு உச்சமடைந்து அத்துடன் அடங்கிப் போகிற காரியங்களல்ல நாம் இங்கே தொகுத்திருப்பது. உன் இனத்தின் எதிர்காலமே மிகப்பெரிய வினாக்குறியை எதிர்நோக்கியிருக்கிற வேளையில் சீரிய முறையில் சிந்திப்பதும் உறுதியான முறையில் இந்த இன மீட்பிற்காக வினையாற்றுவதும் ஓர் அவசரத் தேவையாக இருக்கிறது.

வரலாற்றின் ஊடாக தமிழர்களுக்கு நிகழ்ந்த கொடுமைகளை திறந்த மனதுடன் நோக்குக!

அறமே எம்மைச் சூழ்க!

எம்மினமே நின்று வெல்க!

பொய்மை இற்று வீழ்க!

அதுவும் இன்றே வீழ்க!

- அரிமாவளவன்

காணிக்கை

பெண் என்றால் பூ என்று மட்டும்

நினைத்தாயோ!

வல்லரசையும் ..ப்பூ என்று ஆக்கிய

சகாயசீலிக்கு...

இலங்கை, தமிழர்களின் தாய் மண்!

திரு. இலால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் இந்தியாவின் தலைமையமைச்சராக இருந்தபோது இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பணியாற்ற தமிழ்நாட்டிலிருந்து தமிழர்கள் அங்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அதற்கு முன்னர் ஆங்கிலேயர் காலத்திலும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் அங்கு வேலை தேடிக் குடியேற்றம் செய்திருக்கிறார்கள். இது போக, இலங்கைக்கு மிக எளிதாகத் தோணியிலும் படகிலும் கப்பலிலும் போய் வந்திருக்கிறார்கள். திரைப்படம் பார்க்க நகரப்பேருந்தில் அண்டை நகரங்களுக்கு நாம் போவதுபோல ஈழத் தமிழர்கள் படம் பார்க்க படகில் வந்துபோவதெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் எளிதான ஒரு வழக்கம்.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகப் போனவர்கள் விலங்குகளிலும் கீழாகத்தான் நடத்தப்பட்டார்கள். உணவு மட்டுமே சம்பளமாக வழங்கப்பட்டது. தங்குவதற்கு வீடுகள் கிடையாது. சாய்வாகக் கட்டப்பட்ட தகரக் கொட்டகைகளிலேயே அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். இந்த நிகழ்வுகளையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு பல தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள், “இலங்கைத் தீவில் வசிக்கிற தமிழர்கள் இங்கிருந்து போனவர்கள்” என்றும் “அவர்கள் வந்தேறிகள்” என்றும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இலங்கையின் நடுப்பகுதியில் வாழும் இந்தத் தமிழர்களுக்குப் பெயர், மலையகத் தமிழர்கள். இவர்கள் இங்கிருந்து போனவர்கள்தான். ஆனால், அங்கிருக்கிற பெரும்பான்மைத் தமிழர்கள் அதாவது வடக்கு கிழக்கில் வாழ்கிற தமிழர்கள் அந்த நாட்டின் முதல் குடிகள்.

அப்படியானால் சிங்களர்கள்?...

இன்று நாம் அழைக்கிற இந்தியா, இலங்கை எல்லாமே ஒரு காலத்தில் ஒரே நிலப்பரப்பாக இருந்தது. பாவாணர் அதைத்தான் குமார்கண்டம் என்கிறார். பொதுவாக அதை இலெமூரியாக் கண்டம் என்கின்றனர். ஆத்திரேலியா முதல் பனிமலையான இமயம் வரை நீண்டிருந்த பெரு நிலப்பரப்பு அது. மிகப்பெரிய கடலழிப்பால் இப்பெருநிலப்பரப்பு நீரில் மூழ்கியது. எஞ்சிய பகுதிகளான இன்றைய இலங்கையும் இந்தியாவும் எஞ்சி நிற்கின்றன.

கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் இந்தியாவின் ஓரிசா பகுதியிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட ஒரு குற்றவாளியான விசயன் என்பவனை ஒரு சிறு தோணியில் வைத்து கடலில் தள்ளி விட்டார்களாம். அந்த நாசமாய்ப் போனத் தோணி எங்காவது போயிருக்கக் கூடாது? தமிழர்களின் நாடான இலங்கைக் கடற்கரையில் கரை ஒதுங்கியது. மூர்ச்சையாகிக் கிடந்த விசயனை மீனவர்கள் இலங்கையை ஆண்டுகொண்டிருந்த தமிழ்ப் பேரரசி குவேணியிடம் கொண்டு வந்து கிடத்தினர். அவள் இரக்கம் கொண்டாள். உணவும் உடையும் கொடுத்துத் தேற்றினாள். பின்னர் அவன் மீது காதல் கொண்டாள். அவனையே திருமணமும் செய்து கொண்டாள். அவன் வழியாக அவளுக்கு இரு குழந்தைகள். விசயன் விரைவாக உயர்ந்தான். அரசி அவனைப் படைத் தளபதியாக நியமித்தாள். தளபதியானவுடன் அவன் செய்த முதல் வேலை என்ன தெரியுமா? அரசியாரைச் சிறையில் தள்ளினான். கப்பல் ஒன்றை ஓரிசாவிற்கு அனுப்பி தன் உறவினர்கள் 600 பேரை வரவைத்தான். பின் அரசனானான். அரசியாரையும் இரு குழந்தைகளையும் விரட்டிவிட்டான். இதை சிங்களர்களின் வரலாற்று இலக்கியமான மகாவம்சமே கூறுகிறது. இதுதான் முதல் சிங்களக் குடியேற்றம்! இவர்களின் பிறங்கடைகள்தான், இன்றையச் சிங்களர்கள். அண்மையில் விசயனின் நினைவாக இலங்கை அரசு வெளியிட்ட அஞ்சல்தலையின் படத்தைப் பாருங்கள். அவர்களே ஒத்துக்கொள்ளும் உண்மையிது என்பதற்கு அதுவே சான்று!

விசயன் கரை ஒதுங்கியபோது இலங்கைத் தீவில் வாழ்ந்தவர்கள் நாகர், தேவர், வேடர், இயங்கர் என்ற இனத்தார் என்று சிங்களனின் மகாவம்சமே கூறுகிறது. நாகரும் தேவரும், வேடரும் இயங்கரும் பச்சைத் தமிழர்கள்! இப்பெயர்களுக்கும் சிங்களருக்கும் தொடர்பே கிடையாது. சிங்களமொழியும் கூட தமிழ், சமற்கிருத, பாலி மொழிக்கலப்பில் உருவான ஒரு சாம்பார் மொழிதான்! சிங்களத்தில் 50 விழுக்காட்டுச் சொற்கள் தமிழிலிருந்து இரவல் பெற்றவை என்பது மொழியியலார் கருத்து.

சிங்கள வரலாற்றாசிரியரான, பால் ஈ பீரீசு என்பவர் எழுதுகிறார், “இந்தியாவிலிருந்து சில கல் தொலைவே உள்ள இலங்கையை இந்தியாவிலிருந்து மீன் பிடிக்க ஒவ்வொருநாள் காலையும் கடலிறங்கும் மீனவர்கள் காணாதிருந்திருப்பார்களா? விசயனின் வரவிற்கு முன்பே இங்கு மக்கள் இருந்தனர். அப்போதே இங்கு ஐந்து புகழ்பெற்ற ஈசுவரங்கள் இருந்தன. மகாதீத்த அருகிலுள்ள திருக்கீத்திசுவரம், முத்துக்குழித்துறைக்குப் பேர் போன முன்னீசுவரம், மண்டோட்டாவிற்கு அருகிலுள்ள தொண்டிசுவரம், கோட்டையார் அருகிலுள்ள திருக்கோணேசுவரம் மற்றும் காங்கேசன்துறைக்கு அருகிலுள்ள நகுலேசுவரம்.” ஈசுவரங்கள் என்பது சிவன் கோயில்களைக் குறிக்கிறது. சிங்களர்களா சிவனை வழிபட்டார்கள்? சிங்கள வரலாற்றாசிரியர் சொல்ல வருவது வேறொன்றுமில்லை, “சிங்களர் வருகைக்கு முன்னரே தமிழர்கள் இந்த மண்ணில் வேருன்றியிருந்தனர்” என்பதுதான்.

இலங்கை என்ற சொல்லே தமிழ்ச் சொல். இச் சொல் சிங்களத்தில் கிடையாது. இதை உணர்ந்து கொண்டவர்கள் பின்னர், லங்கா என்று மாற்றினார்கள். இலங்கை முழுவதும் (25,000 சதுர கி.மீ) பரந்து விரிந்து வாழ்ந்த, ஆண்ட தமிழினம் வந்தேறிச் சிங்களரிடம் மண்ணையிழந்து வடகிழக்கில் 8000 சதுர கி.மீ. பகுதிக்குள் குறுகியது. ஆட்சியையும் அச்சிறு நிலப்பரப்பில் குறுக்கிக் கொண்டது. அப்படி குறுக்கப்பட்ட பகுதியும் உலகின் பார்வையிலிருந்து தப்பவில்லை. நாடுகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அந்த படைவழி முகாமைத்துவம் வாய்ந்த ஈழத்திற்காக நாக்கைச் சப்பிக் கொண்டு முயன்றன. மாவீரன் நெப்போலியன், “இந்தத் திரிகோணமலையை மட்டும் எனக்குத் தா!” என்று போர்வெறியோடு கேட்டான். இரண்டாம் உலகப்போரின் போது ஆங்கிலத் தளபதி ஒருவன், “திரிகோணமலைதான் இந்தியாவின் திறவுகோல்” என்றான். ஈழத்தின் புவியியல் அமைப்பு மிகச்சிறப்பு வாய்ந்த படைவழி அங்குசம்! ஈழத்தை ஆள்பவன் தென் ஆசியாவை ஆள்வான் என்பதே உண்மை. எனவேதான், இன்றுவரை உலகநாடுகள் மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க உற்றுநோக்கும் போராக இந்த இலங்கை ஈழப்போர் தொடர்கிறது. இந்தியாவும் சித்தம் கலங்கி பித்தம் பிடித்ததுபோல உழல்கிறது.

ஐரோப்பியர் ஊடுருவல்

1505 இல் போர்ச்சுகீசியர்கள் இலங்கையில் கால் பதித்தனர். அதற்கு முன்னரே தெலுங்கர்கள் தமிழ் பகுதிகளைப் பிடித்து ஆண்டுகொண்டிருந்தனர். போர்ச்சுகீசியர்கள் அங்கே வரும்போது இலங்கை ஒரு நாடாக இருக்கவில்லை. மாறாக கோட்டே, கண்டி மற்றும் யாழ்ப்பாணம் என்ற மூன்று தனி நாடுகளாக இருந்தன. படிப்படியாக நாடு ஐரோப்பியர் கையில் வீழ்ந்தது. 1619இல் யாழ்ப்பாண அரசு வீழ்ந்தது. கண்டியை ஆண்ட கடைசித் தெலுங்கு மன்னன் இராச சேகர வர்மன் 1815இல் வீழ்ந்தான். டச்சுக்காரர்களும் போர்ச்சுகீசியர்களும் மூன்று அரசுகளையும் தனித்தனியாகத்தான் ஆண்டுவந்தனர். 1833இல் வந்தேறிய ஆங்கிலேயர்கள்தான் வணிகச் சுரண்டலுக்காகவும் ஆட்சி நிர்வாகத்திற்காகவும் மூன்று அரசுகளையும் இணைத்து ஒன்றாக்கினர். ஆனால், 1948இல் ஆங்கிலேயர்கள் அகன்றபோது அவர்கள் வலுக்கட்டாயமாக இணைத்த இலங்கை தீவுக்குள் மூன்று நாடுகள் கட்டுண்டு கிடந்தன.

ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பிறகு வந்த சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் இலங்கையை ஒன்றாகப் பாவித்தது மட்டுமல்லாமல், புதுப்புது கதைகளையும் உருவாக்கினார்கள். இலங்கை 2500 ஆண்டுகளாக ஒரே நாடாக இருந்தது என்றும், இது சிங்களர்களின் நாடு என்றும் கதை மேல் கதை கட்டிவிட்டனர். தமிழர்கள் என்ற ஒரு மக்கள் கூட்டமே அங்கு இல்லாததுபோல நடந்து கொண்டார்கள், பேசத் தொடங்கினார்கள்!

‘டெய்லி டெலகிராப்’ என்ற நாளிதழுக்கு அளித்த பேட்டியில் அப்போதைய இலங்கை அதிபர் செயவர்த்தனா சொன்னார், “இந்தத் தமிழர்களின் கருத்து என்ன என்பது பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. இப்போது அவர்களைப் பற்றியோ அவர்களது வாழ்வு பற்றியோ அவர்களது கருத்து பற்றியோ சிந்திக்க நேரமில்லை. வடக்கில் (அதாவது தமிழர் வாழும் பகுதியில்) அழுத்தம் கொடுக்கக் கொடுக்க சிங்களர்களின் மகிழ்ச்சி அதிகரிக்கும். உண்மையில் சொல்லப்போனால், அவர்களைப் பட்டினிபோட்டுக் கொன்றாலும் சிங்கள மக்கள் பெரு மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்” என்றார். அந்த அளவிற்கு சிங்களர்கள் நடுவில் வெறி ஊட்டப்பட்டிருந்தது. இலங்கையை ஆண்ட

பண்டாரநாயக்காக்களும், குமாரதுங்காக்களும், செயவர்த்தனாக்களும், விக்ரமசிங்கேக்களும், ராசபக்சேக்களும் உள்ளத்தில் ஒரே கொள்கையும் குறிக்கோளும் கொண்டவர்களே. அதாவது, தமிழர்களை நசுக்கினால், சிங்கள ஆதரவு கிடைக்கும் என்பதுதான்.

ஆள வேண்டும், அதிகாரம் வேண்டும் என்பதற்காக “சிங்களத் தமிழ்தேசிய” மோதல் அரசியல் உருவாக்கப்பட்டது. பெரும்பான்மை எண்ணிக்கையிலிருக்கிற சிங்களர்களின் வாக்கைப் பெற சிங்களர்கள் நடுவில் சிங்கள இன வெறி ஊட்டப்பட்டது. “தமிழர்கள் ஒழிந்தால்தான் நமக்கு வாழ்வு” என்கிற எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்றப்பட்டது. எனவே,

▶ தமிழர்கள் நசுக்கப்பட்டனர்

▶ தமிழர்களுக்கு வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டது.

▶ தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளில் வலுக்கட்டாயமாக சிங்களர்களைக் குடியேற்றினார்கள். குறிப்பாக ரவுடிகள், உதிரிகள், சிறைவாசிகள், குற்றவாளிகள் போன்றவர்களைத் திட்டமிட்டுத் தமிழர் பகுதிகளில் குடியேற்றினார்கள்.

▶ தமிழ் மொழி படிப்படியாக அகற்றப்பட்டது, அழிக்கப்பட்டது.

▶ கல்வியில் தமிழ் மாணவர்கள் சிங்கள மாணவர்களைவிட அதிக மதிப்பெண்கள் பெறவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

பெரும்பான்மைச் சிங்களர்களின் ஆதிக்கமும் அரசு பயங்கரவாதமும் தமிழர்களுக்கு எதிராகத் திருப்பிவிடப்பட்டது. சொந்த மண்ணில் தமிழர்கள் படிப்படியாக உரிமையிழந்து அடிமையினமாக மாறிக் கிடந்தனர். இந் நிலையை எதிர்த்து தமிழ்த் தலைவர்கள் தொடர்ந்து அறவழிப் போராட்டங்களை நடத்தினர், அரசிடம் மன்றாடினர், மனு கொடுத்தனர். ஒவ்வொரு முறையும் அமைதி வழியில் போராடும்போது சிங்களப் படைகளின் தாறுமாறான தாக்குதல்களுக்கு அவர்கள் உள்ளானார்கள். ஆனாலும் அறவழிப் போராட்டமே நீண்ட காலம் தொடர்ந்தது.

சிங்களம் மட்டுமே!

1956 ஜூன் 6ஆம் நாள் சிங்கள அரசு, “இலங்கையில் சிங்களம் மட்டுமே” என்கிற சட்ட முன்வரைவை நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்தது. இதை எதிர்த்து கூட்டாட்சிக் கட்சியினர் திரு. செல்வநாயகம் அவர்கள் தலைமையில் அமைதிப் போராட்டம் நடத்தினர். 300 பேர் அதில் பங்கேற்றனர். தலைமையமைச்சர் உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தபோதே நாடாளுமன்றத்தைச் சுற்றி படையினர் நிறுத்தப்பட்டனர். ரவுடிகள் உள்ளே புகுந்தனர். “பேசா எதிர்ப்பு” தெரிவித்து அமைதியாக அமர்ந்திருந்த போராட்டக்காரர்களின் கூட்டத்திற்குள் ரவுடிகள் புகுந்து அவர்களின் காதுகளைக் கடித்துத் துப்பினர். கையில் கிடைத்தவர்களையெல்லாம் அடித்து நாசப்படுத்தினர். காவல்துறையும், அரசு படைகளும் இக் கொடுமையை கைகட்டிக் கொண்டு வேடிக்கை பார்த்தன!

அதைத் தொடர்ந்து கூலிப்படையினர் கையில் கிடைத்த தமிழரையெல்லாம் தாக்கினர். தமிழர் வீடுகளையும் வணிக நிறுவனங்களையும் கொள்ளையடித்துவிட்டுப் போயினர். வெளியான கணக்குகள்படி மட்டுமே 150 தமிழர்கள் கொடுமையாகக் கொல்லப்பட்டனர்!

58ஆம் ஆண்டுக் கலவரம்

1958 மே மாதத்தில் கூட்டாட்சிக் கட்சியினர் தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையில் வவுனியாவில் மாபெரும் மாநாடு ஒன்றை நடத்தினர். ஆனால் மாநாடு சென்று திரும்பும் வழியின் 500 சிங்கள உதிரிகள் புனலுருவா என்ற ரயில் நிலையத்தில் திரண்டு நின்றனர். மாநாட்டுக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பும் வழி அது. ஆனால், செய்தி அறிந்த தொடர்வண்டித் துறையினர் அவர்களை வெள்ளிக்கடை நிலையத்திலேயே இறங்க வைத்துவிட்டனர். ஒரே ஒருவர் மட்டும் துணிந்து போனார். காடைகளிடம் மாட்டிக்கொண்டார். அவரும், “நான் தமிழன் இல்லை” என்று கெஞ்சி மன்றாடினார். ரயிலும் அவரும் நாசமாயினர்.

மே 23 அன்று தமிழர் பகுதியிலிருந்து கொழும்பு செல்லும் தொடர்வண்டி கவிழ்க்கப்பட்டது. வண்டியில் வந்த பயணிகளை சகட்டு மேனிக்குக் கொன்று குவித்தனர். புனலுருவா நகருக்குள்

திட்டமிட்டு கட்டுக்கதைகளைப் பரப்பினர், “தமிழர்கள் நகரை எடுத்துக்கொள்ள படையோடு வருகிறார்கள்” என்று! இதனால், 1000க்கும் மேற்பட்ட கூலிப்படையினர் நகருக்குள் கண்ட தமிழர்கள் அனைவரையும் வெட்டிச் சாய்த்தனர்.

மே மாதம் 24 மற்றும் 25ல் இங்குருக்கோடா மற்றும் புனலுருவா நகரம் தமிழர் ரத்தத்தில் தோய்ந்த நகரமாகின. தமிழ் அதிகாரிகள், தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் என்று யாரும் தாக்குதலுக்குத் தப்பவில்லை.

25ம் நாள் இரவில் கரும்புத் தோட்டத் தொழிலாளிகள் உயிருக்குப் பயந்துகொண்டு வீடுகளைக் காலி செய்துவிட்டு காட்டுக்குள் மறைந்து கொண்டனர். இதை அறிந்த கொலைகாரப் பாவிகள் காட்டையே தீ வைத்துக் கொளுத்தினர். நெருப்புக்குப் பயந்து வெளியே வந்த குழந்தைகள், பெண்கள், பெரியவர்கள் என்று அனைவரையும் பெரிய பெரிய கத்திகளால் துண்டுதுண்டாக வெட்டிப்போட்டார்கள். இங்குருக்கோடாவில் 8 மாத கர்ப்பிணிப் பெண் ஒருத்தியின் வயிற்றைக் கிழித்து குழந்தையை வெளியே இழுத்துப்போட்டு அவள் குருதி கொட்டிச் சாக விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். பின்னர் வாகனங்களில் ஏறி நகர் முழுவதும் சுற்றி கண்ணில் கண்ட கடைகண்ணிகளையெல்லாம் சூறையாடிச் சென்றனர்.

மே 27 அன்று பனதுரா நகருக்குள் அடுத்த புரளியை அவிழ்த்து விட்டார்கள், “சிங்கள ஆசிரியை ஒருத்தியை தமிழர்கள் மார்பை அறுத்துக் கொலை செய்துவிட்டார்கள்” என்றும் “அவரது உடல் அடக்கத்திற்காக வந்துகொண்டிருக்கிறது” என்றும் பரப்பினார்கள். மீண்டும் அனல் பறந்தது. ஆனால், கல்வித்துறை அதிகாரிகள் வந்து உசாவியபோது அப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்வே நடக்கவில்லை என்றும் பனதுராவில் பெண் ஆசிரியைகளே இல்லை என்றும் உறுதிப்படுத்தினார்கள். ஆனால், வெறியேற்றப்பட்ட கும்பல் கையில் கிடைத்ததையெல்லாம் அழித்தது. அங்கிருந்த இந்துக் கோயில் ஒன்றை எரித்தார்கள். சரியாக எரியவில்லை என்றவுடன் அங்கிருந்த பூசாரியை இழுத்து உயிரோடு எரித்துக் கொன்றார்கள். வீடுகளுக்குள் புகுந்து பெற்றோர்கள் சிறுவர்கள் எதிரிலேயே வீட்டிலிருந்த பெண் பிள்ளைகளைக் கெடுத்து நாசப்படுத்தினார்கள். ஓர் இடத்தில் கர்ப்பிணிப்பெண் ஒருவரும் அவள் கணவரும் இருந்தனர்.

கணவரை கைவிலங்கிட்டு ஒரு கம்பத்தில் கட்டிப்போட்டுவிட்டு பெண்ணை ஓடஓட விரட்டி அடித்துக் கொன்றனர். இப்படி காவல்துறை உதவியோடு பல்வேறு இடங்களில் திட்டமிட்ட வன்முறை, வெறித்தாண்டவம் ஆடியது. மருத்துவமனைகளில் கண்ணீரும் செந்நீரும் கலந்து கரைந்தோடின.

கொழும்பு நகரில் தமிழர்கள் அதிகமாக வசிக்கும் பேட்டை பகுதியிலிருந்து தொடங்கிய கலவரம் நகர் முழுவதும் தொற்றிக் கொண்டது. இந்த மே மாதக் கலவரத்தில் மட்டும் ஆயிரம் தமிழர்களாவது கொல்லப்பட்டிருப்பர்.

1961இல் நடந்த அறவழிப் போராட்டமும் நசுக்கப்பட்டது.

சத்யாகிரகப் போராட்டம் என்று அறிவித்து கூட்டாட்சிக் கட்சி ஒரு போராட்டத்தைத் தொடங்கியது. எந்த வன்முறையும் கூடாது, வன்முறையாகப் பேசக்கூட கூடாது என்று தன் கட்சித் தொண்டர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு இந்த அறவழிப் போராட்டம் நடந்தது. ஆனால், அறவழிப் போராட்டக்காரர்கள் குழுமியிருந்த இடங்களுக்குள் புகுந்து காவல்துறையினரும் படையினரும் உதைத்தும் அடித்தும் போராட்டக்காரர்களை நாசப்படுத்தினர். குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு 300க்கும் மேற்பட்ட சிங்களப் படையினர் அனுப்பப்பட்டு இரவில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த போராட்டக்காரர்களை மிதித்தும் துப்பாக்கிமுனையால் குத்தியும் விரட்டினர். ஊரடங்கு ஆணை தளர்ந்த நேரத்தில் சாலைக்கு வந்து நடமாடிக்கொண்டிருந்த மக்களைக் கண்மூடித்தனமாகச் சுட்டனர்.

இப்படித் தமிழர்கள் தங்களுடைய உரிமை கேட்டுப் போராடிய எல்லா அறவழிப் போராட்டங்களும் கடுமையாக நசுக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு தமிழர் வீட்டிலும் சாவும் உதையும் அழுகையும் பதிலடியாகக் கொடுக்கப்பட்டது.

ஆட்சியிலிருந்த பண்டாரநாயக்கா இந்த வன்முறைகள் குறித்து எள்ளளவும் கவலைப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. மாறாகத் தமிழர்களை நசுக்க நசுக்க சிங்களர் நடுவில் தனக்கு வளர்ச்சி ஏற்படுவதாகவே அவர் கருதினார். எதிர்க்கட்சிகளும், “ஆளும் கட்சியைவிட தமிழர்களை நாங்களே மூர்க்கமுடன் அழிப்போம்” என்ற விதத்தில் பேசியும் செயல்பட்டும் வந்தனர்.

ஆக ஒட்டுமொத்தத்தில், தமிழர்களுக்கு வாக்குரிமை, கல்வியுரிமை, வாழ்வுரிமை மறுக்கப்பட்டது.

தமிழர்கள் அறவழியில் அதை எதிர்த்துப் போராடினார்கள்.

அறவழிப் போராட்டங்களை வரலாறு காணாத வகையில் வன்முறை கொண்டு ஒடுக்கினர்.

இனி வாழவே முடியாது என்கிற நிலையில் தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதவழிப் போராட்டத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்கள்.

தமிழ் பண்பாட்டு மாநாட்டிலும் கொலைவெறித் தாண்டவம்!

1974இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த அகில உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மாநாட்டின்போது காவல்துறையினர் புகுந்து கண்மூடித்தனமாகச் சுட்டு ஒன்பது அப்பாவித் தமிழர்கள் அந்த இடத்திலேயே சுருண்டு விழுந்து செத்தனர். பலர் படுகாயமுற்றனர். 1977இல் தந்தை செல்வநாயகம் மறைந்தார். அந்த ஆண்டும் தமிழருக்கெதிரான கலவரத்தில் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இப்படி தொடர்ந்து தமிழருக்கெதிரான வன்முறைகள் ஒரு வழக்கமாகவே ஆகிவிட்ட வேளையில் “புதிய தமிழ் புலிகள்” என்றொரு இளைஞர் அமைப்பு தோன்றியது. 17 அகவையே ஆகியிருந்த பிரபாகரன் என்ற மாணவன்தான் அதற்குத் தலைமையேற்றான்.

யாழ் நூலகம் எரிப்பு

தமிழரின் அறிவுச் சொத்துக்கு ஒரு மிகப் பெரிய களஞ்சியமாக இருந்தது யாழ்ப்பாண நூலகம். காமினி திசனாயக்கா மற்றும் சிரில் மாத்யு என்று இரு அமைச்சர்களின் தலைமையில் சில நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் போதே சிங்களப் படைகள்

அரிமாவளவன்

அந்த நூலகத்தை முழுவதுமாக எரித்து ஒரு சாம்பல் மேடாக்கிப் போட்டது. உலகில் எந்த ஈனர்களும் செய்ய நினைக்காத ஒன்றை சிங்களப்படையினர் செய்தனர். யாழ்ப்பாண நூலகம் என்றாலே உலகத் தமிழர்கள் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் ஓர் இடமாக இருந்தது. தமிழர்களின் அறிவுக் கோயில் அது. அது முற்றாக எரித்து அழிக்கப்பட்டது. தமிழரின் உள்ளங்களில் அந் நிகழ்வு நீங்கா வடுவாக நின்றனவிட்டது. தமிழர்களை அழிப்பது என்பது அவர்களுடைய எல்லா அடையாளங்களையும் பெருமைகளையும் அழிப்பது என்ற அளவிற்கு சிங்கள ஆட்சியாளர்களின் சிந்தனைகளில் சீழ் பிடித்திருந்தது.

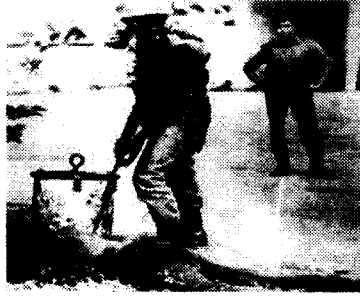

1983 கருப்பு சூலை

வன்முறையின் உச்சகட்டம்தான் 1983 கலவரங்கள், வன்முறைகள்! எந்த இனத்துக்கும் நடக்கக்கூடாதது தமிழினத்திற்கு நடந்தது. கொலை, கற்பழிப்பு, கொள்ளை! கையில் அகப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் தாக்கப்பட்டு, நிர்வாணப்படுத்தப்பட்டு, சீரழிக்கப்பட்டு, பெட்ரோல் ஊற்றி எரிக்கப்பட்டார்கள். பெண்கள் பாலியல் கொடூரங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள். பெண்களின் மார்பகங்கள் அறுத்து எறியப்பட்டன. கொழும்பு நகரம் உட்பட எங்கு பார்த்தாலும் தமிழரின் பிணங்கள் எரிந்தும் எரியா நிலையிலும் கிடந்தன. தலைமையமைச்சர் வீட்டிற்கு அருகிலேயே கூட கொலைகள் சகட்டுமேனிக்கு நடந்தன. தமிழரின் வணிக நிறுவனங்கள் வீடுகள் என்று அத்தனையும் சூறையாடப்பட்டன. 3000 பேருக்கு மேல் உயிரிழந்தனர். ஒன்றரை இலக்கம்பேர் வீடு வாசல் துறந்து 27 ஏதிலிகள் முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டனர்.

நார்வே நாட்டைச் சார்ந்த திருமதி. எலி ஸ்கார்ஸ்டெய்ன் என்னும் பெண்மணி தனது 15 அகவைப் பெண்ணோடு தான் கண்ட காட்சியை ‘லண்டன் டெய்லி எக்ஸ்பிரஸ்’ நாளிதழுக்கு சொல்கிறார், “ஒரு சிற்றுந்து (மினி பஸ்) நிறைய இருந்த தமிழர்கள் எங்கள் கண்ணெதிரே கொழும்பு நகரில் எரிக்கப்பட்டார்கள்.

ஒரு சிங்களக் கும்பல் அந்த சிற்றுந்தின் மீது பெட்ரோல் ஊற்றி எரித்தது. வாகனத்தின் உள்ளே அடைபட்டவர்கள் வெளியே வந்துவிடாதபடி வாசல்களை அடைத்துவிட்டனர்.” (லண்டன் டெய்லி எக்ஸ்பிரஸ், ஆகத்து 29, 1983) என்கிறார்.

வாகனங்கள் அனைத்துமே மறித்து நிறுத்தப்பட்டன. சில சிங்களச் சொற்கள் உச்சரிக்கக் கடினமானவை. அச்சொற்களைச் சொல்லக் கட்டாயப் படுத்தினார்கள். சிரமப் பட்டவர்களை வாகனங்க ளிலிருந்து இறக்கி விட்டு வாகனங்களை எரித்தனர். எதிர்ப்பு காட்டியவர்களை கொன்று போட்டனர். இந்த வன்முறைக் கும்பலில் புத்தப் பள்ளி மாணவர்களும் அடங்குவர், புத்தப் பிட்சுகளும் அடங்குவர். பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் வீடு வாசல் துறந்து தமிழகம் நோக்கியும் மேற்கத்திய நாடுகள் நோக்கியும்

நெருப்பு விதை

அவனுக்கு அகவை 13. உயிருக்குப் பயந்து ஊரோடு சேர்ந்து அவனும் ஓடிக்கொண்டு இருந்தான். மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கியது. அவன் அப்பாவும் அவனை இழுத்துக் கொண்டே ஓடிக்கொண்டிருந்தார். படைகளோ பட்டாக்கத்தி, துப்பாக்கி, வெட்டரிவாள், வீச்சரிவாள் என்று தூக்கிக் கொண்டு விரட்டி வந்தன. ஆண், பெண், குழந்தைகள், இளையவர், முதியவர் என்று அனைவரும் ஓடிக்கொண்டே இருந்தார்கள். இடறி விழுந்தவர்கள், இயலாமல் விழுந்தவர்கள் அனைவரும் காலி. தந்தையும் பையனும் ஓட முடியாமல் தவித்தார்கள். பெரிய மரத்துக்குப் பின்னால் பதுங்கினார்கள். மரத்தின் இடுக்கு வழியாக உற்றுப்பார்த்தான். கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவில் கரும்புகை தெரிந்தது.

ஏதிலிகளாக கிளம்பினர். சோகத்திலும் சோகம் சொந்த மண்ணைத் துறந்து தூர நாடுகளுக்கு ஏதுமில்லா ஏதிலிகளாகப் பயணம் செய்வது! நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் “இனி ஆயுதம் தூக்கிப் போராடாமல் வாழ்க்கை இல்லை” என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

அந்த சூலை இரவு!

நள்ளிரவும் நடுக்கத்தோடு நகர்ந்தது!.

கொழும்பு நகரம் தூக்கத்தைத் தொலைத்துவிட்டது.

எரியும் வாகனங்களிலிருந்து புகை விண்ணைநோக்கி ஆங்காங்கே தூண்போல எழுந்து ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

எரியும் மனித உடல்களிலிருந்து வந்த நெடி காற்றைக் கலங்கடித்தது.

தமிழர்களின் வீடுகள், கடைகளிலிருந்து கொள்ளையடித்துக்கொண்டு நகர்வோரின் ஆர்ப்பரிப்பு

விழிகளை இடுக்கிக் கொண்டு இன்னும் உற்றுப் பார்த்தான். பீப்பாயில் தார் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. பெண் குழந்தை ஒன்று அந்தச் சிங்களப் படைகளிடம் மாட்டிக் கொண்டது. தப்பிக்க அந்தப் பிஞ்சு துடித்தது, கதறியது, கெஞ்சியது! காலைப் பிடித்து, கொதித்துக் கொண்டிருந்த அந்த தாருக்குள் அவளை முக்கி எடுத்தனர். அலறி அவள் அடங்கினாள்! பையனின் நெஞ்சுக்குள் இதயம் வெடித்துவிட்டது போல இருந்தது. மீண்டும் ஓடினார்கள். அப்பா கொடுமைகளை பையனுக்கு பக்குவமாக விளக்க முயன்றார். அப்பாவின் கையை உதறிவிட்டு அவன் ஓடினான். அவனே விடுதலைப்புலியானான். அவனுக்கு அவன் பெற்றோர் இட்ட பெயர்தான், பிரபாகரன்! (நில் திரும்பு புறப்படு” நூலிலிருந்து)

வீதிகளை நிரப்பியது.

குலை நடுங்கும் மரண ஓலம், ஒருபுறம்.

ஆர்ப்பரிப்பு, கொக்கரிப்பு,
கும்மாளம், குத்தாட்டம் மறுபுறம்.

மரண ஓலம் தமிழில் கேட்டது.

மற்றவை சிங்களத்தில் காதைத்
துளைத்தது.

படத்தைப் பாருங்கள்.

ஆடைகள் உரியப்பட்டு
தாக்கப்பட்ட தமிழ் இளைஞன்
ஒருவன்

அவனைச் சுற்றி அவன்
அகவையொத்த இளைஞர்கள்
குத்தாட்டம் போட

பின்னர் அவன் மீது பெட்ரோல் ஊற்றி எரித்துக்
கொன்றனர்.

கொழும்பில் போரெல்லா என்ற இடத்தில் நள்ளிரவு கடந்து
ஒன்றரை மணிக்கு நடந்தது இது. இவனைக் கொன்ற அந்த
இடத்தில் “புதிய பாராளுமன்றம்” என்று சிங்களத்தில் எழுதி
வைத்திருந்தார்கள்.

1984 சூலைத் திங்கள் 24ஆம் நாள் நடந்தது இது.

குட்டிமணி, செகநாதன்

1983, சூலை மாதம் 25 ஆம் நாள்.

கொழும்பு வெல்லிக்கடை சிறைக்கூடம்.

நூற்றுக்கணக்கானோர் அடைபட்டுக் கிடந்த இடம் அது.

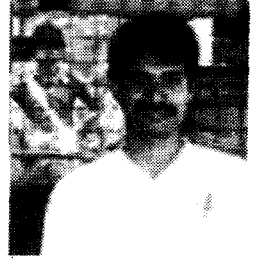
அதில் அரசியல் குற்றம் சாட்டப்பட்ட தமிழர்கள் பலர்.

அரசியல்வாதிகள், மருத்துவர்கள், கிருத்துவச் சாமியார்கள்,
அப்பாவிகள் எனப் பலர் இதில் அடங்குவர்.

அவர்களுள் இருவர்தான் குட்டிமணி
யோகச்சந்திரன் மற்றும் செகநாதன்!

குட்டிமணி தமிழீழ விடுதலைக்
கழகத்தின் தலைவர். இலங்கை
நாடாளுமன்றத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட
உறுப்பினர். செகநாதன் ஓர் எழுத்தாளர்.

இருவருக்கும் மரண தண்டனை
விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

இறப்பதற்கு முன் உங்கள் விருப்பம்
என்ன? என்று கேட்டபோது, “என்
கண்களைக் கொடையாக அளிக்க
விரும்புகிறேன். விடுதலை பெற்ற தாயகத்தை என் கண்களாவது
பார்க்கட்டும்” என்று கூறியிருந்தார்கள்.

கொலைகாரர்கள் குட்டிமணியை மண்டியிட்டு தங்கள்முன்
மன்றாடப் பணித்தனர். குட்டிமணி மறுத்தார். கடுமையாக
அவரைத் துன்புறுத்தினார்கள். அவர் வணங்க மறுத்தார். ஒரு
இரும்புக் கம்பியைக் கொண்டு இருவரின் கண்களையும் குத்தித்
தோண்டியெடுத்து வெளியே போட்டார்கள்.

அலறலைக் கேட்டு வெல்லிக்கடை சிறையின் நாளங்கள்
அதிர்ந்து அடங்கியது.

இன்னொருவன் குட்டிமணியின் நாக்கை அறுத்து அதில்
வழிந்த ரத்தத்தைக் குடித்துவிட்டு எகத்தாளமாகக் கத்தினானாம்,
“நான் புலியின் குருதியைக் குடித்திருக்கிறேன்” என்று!

குட்டிமணியின் உடலை மருத்துவ ஆய்வு செய்த மருத்துவர்
மற்றொன்றையும் உறுதிப்படுத்தினார். அவருடைய விரைகள்
இரண்டையும் வெட்டியெடுத்திருந்தார்கள்.

சிறையில் சூலை 25இல் கொல்லப்பட்டவர்கள் 39 பேர்.
சூலை 27இல் கொல்லப்பட்டவர்கள் 19 பேர்.

இப்படியெல்லாம் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட தமிழர்கள்
கால் உடைந்து கை உடைந்து மனமுடைந்து செய்வதறியாது
திளைத்தனர். வன்முறை ஓய்ந்துவிடும் என்று நம்பியவர்களுக்கு
தொடர் வன்முறையும் தாக்குதலும்தான் மீண்டும் மீண்டும்

பரிசாகக் கிடைத்தது. தமிழ்ப் பகுதிகளுக்குள் சிங்களப் படைகள் வலுவாகக் காலூன்றியிருந்தது மட்டுமல்லாமல், படிப்படியாக அவைகளைச் சிங்களக் குடியேற்றங்களாகவும் மாற்றத் தொடங்கின.

இந்த கால கட்டத்தில்தான் ஆங்காங்கே சிறு குழுக்களாக போராடிக்கொண்டிருந்த தமிழர் குழுக்கள் ஒன்றிணையத் தொடங்கிவிட்டன. யாழ்ப்பாணத்தின் மீது பொருளாதாரத் தடை விதித்தது இலங்கை. சொந்த நாட்டு மக்கள் மீது எந்த நாடாவது செய்யுமா இதை? இந்தியா யாழ்ப்பாணத்திற்கு படகில் உணவு ஏற்றி அனுப்பியது. சிங்களக் கப்பற்படை அதை நடுக்கடலில் தடுத்துத் திருப்பி அனுப்பியது. எரிச்சலுற்ற இந்தியா வானூர்திகளில் உணவுப் பொட்டலங்களை யாழ்ப்பாணத்தின் மீது வீசி தன் வல்லமையைக் காட்டிக்கொண்டது. ஈழத்து மக்கள் இந்தியாவை நம்பத் தொடங்கினார்கள். இந்தியா தங்களைக் காப்பாற்றும் என்று நம்பினார்கள். அதற்கு ஏற்றாற்போல இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் ஈழ விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்களுக்கு இந்திய இராணுவமே படைப்பயிற்சி அளித்தது. டெலோ அமைப்பினர் விரிவான அரசியல் சித்தாந்தங்களுடன் நேரிடையாக இந்தியப் படைகளிடம் பயிற்சி பெற்று வந்தனர். பயிற்சியில் துப்பாக்கிகளுக்குப் பதிலாக கட்டைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு பயிற்சி எடுத்தனர். அந்த அளவிற்கு ஆட்கள் எண்ணிக்கை. ஆனால் பயிற்சிக்கு ஆயுத எண்ணிக்கை போதவில்லை. அவர்கள் அகன்ற தமிழகம் அமைப்பது போன்ற கருத்தியல்களைக் கொண்டிருந்தனர். விடுதலைப் புலிகள் எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்தாலும் மனஉறுதியுடன், ஆயுதப்போராட்டம் தவிர விடுதலைக்கு வேறு வழியில்லை என்பதில் உறுதியாக இருந்தனர். இந்த குழுக்களுக்கெல்லாம் பயிற்சி கொடுத்தது இந்தியாதான். மேட்டூரில் பயிற்சி நடந்தது.

ஆனால், இதில் இந்தியாவின் நோக்கம் என்ன? என்பது அரசியல் ஆய்வாளர்களுக்கு தெளிவாகத் தெரிந்திருக்கும். இன்று நடப்பவைகளை நோக்கினாலும்கூட அது விளங்கும். “ஈழ மக்கள் விடுதலை பெற வேண்டும்” என்ற நோக்கம் இந்தியாவிற்கு அன்றும் இன்றும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. மாறாக தென்ஆசியாவின் வல்லரசாக இந்தியா மாறவேண்டும் என்பதற்காக நடந்த முயற்சியாகவே அது இருந்தது.

இந்தியாவில் பயிற்சி பெற்றுவந்த ஈழப்

அரிமாவளவன்

போராட்டக்குழுக்களுக்குள் தமிழ்நாட்டுச் சாக்கடை அரசியலும் கலந்தது. கருணாநிதி ஒரு குழுவையும் எம்.ஜி.ஆர். ஒரு குழுவையும் ஆதரிக்கத் தொடங்கினர். விடுதலைப் புலிகளுக்கு எம்.ஜி.ஆர். நான்கு கோடி ரூபாய் கொடுத்தது இப்போது அனைவரும் அறிந்த செய்திதான். விடுதலைப் புலிகளுக்கு மிக விரிவான அல்லது நுட்பமான அரசியல் கருத்துருவாக்கம் இல்லாவிட்டாலும், போராட்ட நுண்கலைகளில் உலகில் அவர்களை மிஞ்ச ஆள் இல்லை என்ற நிலையில் களம் இறங்கி கலக்கத் தொடங்கினார்கள். களத்திலிருந்து அவர்களின் அரசியல் பிறந்தது, விரிந்தது. சயனைட் குப்பி கட்டுவது, தன் உயிரையே தாரை வார்த்துக் கொடுக்கும் கரும்புலிகள் அமைப்பு, ஆண்களுக்கு இணையாக போராடும் பெண் புலிகள், மீத்தீவிரமான கடற்புலிகள், உலகில் எந்த விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்களிடமும் இல்லாத வான்புலிகள், உளவுத்துறை என்று போராட்டத்தை தமிழருக்கே உரித்தான அதிநுட்ப நிலைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

புலிகளின் போராட்டம் இந்தியாவிற்கும் கவலையளித்தது! இலங்கைக்கோ தலைவலியானது. தாக்குப்பிடிக்கும் திராணியில்லாமல் இலங்கையின் அதிபராக இருந்த செயவர்த்தனாவும் தன் சார்பாக யாராவது போராடினால் நன்றாயிருக்கும் என்று எண்ணினார். எனவே நிதித்தனமாக இந்தியத் தலைமையமைச்சர் இராசீவ் காந்தியுடன் கலந்தாலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். அதனடிப்படையில் திரு. பிரபாகரன் பெங்கலூர் நகருக்கு வரவழைக்கப்பட்டு ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வற்புறுத்தப்பட்டார். ஏறத்தாழ காவல் கட்டுப்பாட்டு வளையத்திற்குள் இருந்த அவருக்கு வேறு வழியில்லை என்றே தோன்றியிருக்க வேண்டும். இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. போராடும் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் திரு. பிரபாகரன் அதில் கையெழுத்திடவில்லை. மாறாக அது இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தமாக கையெழுத்தானது.

ஈழம் திரும்பிய திரு. பிரபாகரன் சுதாமலை மைதானத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் நடுவில் உரையாற்றினார். இந்தியாவின் பாதுகாப்பையும் வாக்கையும் நம்பி நாம் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்கிறோம் என்று சொல்லி இந்தியப் படைகளிடம் ஆயுதங்களை ஒப்படைத்தார். விடுதலைப் புலிகளிடமிருந்து

அரிமாவளவன்

ஆயுதங்களைப் பெற்ற மறுநிமிடத்தில் இந்தியாவின் முகம் மாறியது. உண்மை முகம் வெளிப்பட்டது. சிங்களர்கள் செய்த அதே அட்டூழியத்தை இவர்கள் செய்யத் தொடங்கினார்கள். 7000க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். உலகின் எந்தப் படையும் ஒழுக்கத்தின் உறைவிடமாகத் திகழ்வதில்லை. இந்திய ராணுவம் என்பதற்காக அது ஈழத்தில் இமாலய ஒழுக்கம் கொண்டிருந்தது என்று நாம் நம்பிக்கொண்டிருந்தால் அது நம்பிக்கைக்கு வந்த சீக்கு! பெண்டு பிள்ளைகள், சொத்து பத்துக்கள், ஆடு மாடுகள் எல்லாம் அரசு வன்முறைக்கும் படைகளின் கேளிக்கைகளுக்கும் இரையாயின. சீரிய சிந்தனையாளர்களையும் ஆழ்ந்த ஆன்மீகவாதிகளையுமா படைகளில் சேர்க்கிறார்கள்? ஈழம் இந்திப் படைகளிடம் சிக்கிச் சின்னாபின்னமாகியது. ஈழத் தமிழர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள்.

திலீபனின் சாவு

1987 செப்தம்பர் 15 அன்று அறு கோரிக்கைகளை முன்வைத்து புலிகளின் யாழ்ப்பாணப் பகுதி அரசியல் பிரிவுத் தலைவர் திலீபன் அவர்கள் உண்ணாநோன்பைத் தொடங்கினார். நல்லூர் முருகன் கோயில் முன்பாக காலை ஒன்பதரை மணிக்குத் தொடங்கினார்.

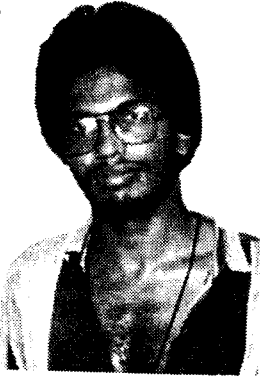
இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கையை நடைமுறைப்படுத்தவும், தமிழர்கள் வாழும் கிழக்குப் பகுதியில் இலங்கை செய்துவரும் சிங்களக் குடியேற்ற நடவடிக்கைகளை உடனே தடுக்கவும்,

பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் என்கிற பேரில் பிடித்து வைத்திருக்கும் தமிழர்களை விடுதலை செய்யவும்,

ஊர்க்காவல் படையினர் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க மறுப்பதை எதிர்த்தும்,

தமிழர் பகுதிகளில் நிலை கொண்டிருக்கும் சிங்களப் படை மற்றும் காவல் முகாம்களைக் கலைக்கவும்,

கிழக்கு மற்றும் வடக்கில் இடைக்கால அரசு நிறுவப்படுவதைத் தடுக்கவேண்டும் என்றும் அவர் இந்த உண்ணாநோன்புப்

அரிமாவளவன்

போராட்டத்தைத் தொடங்கினார்.

அவரைத் தொடர்ந்து ஆண்களும் பெண்களும் பலர் உண்ணாநோன்பு இருக்கத் தொடங்கினர். பலரும், “இந்திய அதிகாரிகள் தலையிட்டு திலீபனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டனர் இருப்பினும் இந்திய அதிகாரிகள் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. திலீபன் தண்ணீர் கூட குடிக்கவில்லை. சிறுநீரிலும் குருதியே கொட்டியது. மயங்கிச் சரிந்தான். காந்தி தேசம் என் முனையளவும் இறங்கவில்லை, இரக்கம் காட்டவுமில்லை. செப்தம்பர் 26இல் திலீபன் இறந்தார். தமிழீழமே கண்ணீர் விட்டுக் கதறியது. தமிழ் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டுவிட்டனர். அழுகையும் ஆத்திரமும் ஒவ்வொரு தமிழரின் நெஞ்சத்தையும் வெடித்துப் போகவைத்தது.

பிரபாகரன் தன் மக்களுக்கு ஆணையிட்டார், “எந்த ஒரு வன்முறையிலும் ஈடுபடக்கூடாது, உண்ணாநோன்பிருக்கும் அனைவரும் அதை உடனே கைவிட வேண்டும்” என்று. திலீபனின் உடல் சுதுமலை மைதானத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கே தமிழுலகே அவரை வணங்கி அவருக்குப் பிரியாவிடை கொடுத்தது. திலீபனின் விருப்பப்படி அவரது உடல் மருத்துவ ஆய்வுகளுக்காக கையளிக்கப்பட்டது.

இலங்கை, மேலும் கொன்றது!

இந்த சோகத்திலிருந்து தமிழர்கள் விடுபடுமுன்னரே அடுத்த அடி காத்திருந்தது. குமரப்பா புலேந்திரன் உள்ளிட்ட 12 புலிகளின் தளபதிகளை இலங்கை கடற்படை கைது செய்து பலாவிச் சிறையில் வைத்து கடுமையாகத் துன்புறுத்தியது. அதுவும் போதாதென்று அவர்களைக் கொழும்புச் சிறைக்கு மாற்ற அதிபர் செயவர்த்தனா கட்டளையிட்டிருந்தார். இது கடுமையான ஒப்பந்த மீறல் என்றிருந்தபோதும் இந்தியப்படைகள் தலையிட்டு எதுவும் செய்யவில்லை. 12 பேரும் சயனைடு குப்பியைக் கடித்து மாண்டுபோயினர். ஈழம் கண்ணீர் வடித்தது.

இந்திப் படைகளும் கொல்லத் தொடங்கின!

அக்டோபர் 10 அன்று இந்திப் படைகளும் தாக்குதல் தொடுத்தன. ஈழமுரசு, முரசொலி ஏடுகளின் கட்டடங்கள் தகர்க்கப்பட்டன. கொப்பே என்ற இடத்திலிருந்த புலிகளின்

வானொளி வளாகமும் தாக்குதலுக்கு உள்ளாயின. இன்றைக்குத்தான் முதல் பெண் போராளி மாலதி குண்டடி பட்டு இன்னுயிர் சந்தார். புலிகள் மீண்டும் ஆயுதம் தூக்கிப் போராளும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். மூன்று ஆண்டுகள் அங்கு நிலை கொண்டிருந்த இந்தியப் படைகள் பின்னர் இலங்கை ஆட்சியாளர்களாலேயே வெளியேறும்படி பணித்தனர். வல்லாதிக்க வெறியும் சிங்கள ஆட்சியாளர்களின் இனவெறியாட்டமும் அப்பாவித் தமிழினத்தை பல ஆண்டுகளாக வதை செய்து அழிவின் விளிம்பிற்கே இட்டுச் சென்றுவிட்டது.

வளமும், செழுமையும் கொண்டிருந்த தமிழீழ மண்ணின் மீது தெலுங்கர்கள், ஐரோப்பியர்கள், சிங்களர்கள், வட இந்திய ஆட்சியாளர்கள் என்று தொடர்ந்து வன்கவர்வு செய்து அந்த மண்ணை குருதித் சேற்றில் குழைத்து எடுத்தனர். நாடு பிடிக்கும் பேராசை, இன வெறி, வளங்களைச் சுரண்டுவது என்ற தன்னல வெறியால் ஒரு மூத்த இனம் ஒரு இலக்கத்திற்கும் மேலான மக்களை இழந்திருக்கிறது. பல இலட்சம் பேர் வீடு வாசல் துறந்து ஏதிலிகளாக உலக நாடுகள் அனைத்திலும் அலைந்து திரிகின்றனர். தங்களுடைய வேரும் தொப்புள்கொடி உறவும் இந்தியாவில்தான் இருக்கிறது என்று நம்பிக்கொண்டு, இந்திய உதவியோடு நாம் மீண்டுவிடுவோம், விடுதலை பெறுவோம் என்றெல்லாம் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் ஈழ மக்களுக்கு அண்மைக் காலங்களில் நடந்தேறும் நிகழ்வுகளெல்லாம் மேலும் மேலும் அதிர்ச்சியையே அளித்திருக்கும்.

விடுதலைப் புலிகளும்கூட, “இந்தியாவை எதிர்த்துக் கொண்டு எதையும் அடைய முடியாது, அடைந்தாலும் அது நிலைத்து நிற்காது” என்றும் “ஈழ விடுதலைக்கும் இந்திய தேசிய இனங்களின் விடுதலைக்கும் தொடர்பு இல்லை” என்றும் பலமுறை அடித்துச் சொன்னாலும் இந்தியா தனக்கென்று வைத்திருக்கும் ஓர் உள்நாட்டுக் கொள்கையையும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையையும் மாற்றிக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

இலங்கை உள்நாட்டுப் போர் என்பது ஈழ இலங்கைப் போர் என்ற நிலைக்கு மாறியது. அதாவது அறவழிப் போராட்டங்கள் முற்றாகத் தோற்று ஆயுதப் போராட்டம் தொடங்கி அது கரந்தடிப் போராக நடந்து வந்தது. அதாவது கொரில்லாத் தாக்குதல் என்ற நிலைக்கு வந்தது. மறைந்திருக்கும் போராளிகள் எதிர்பாரா

அரிமாவளவன்

நேரத்தில் படை நிலைகள் மீது கூர்மைப்படுத்தப்பட்ட தாக்குதல்களைத் தொடுத்து சிங்களப் படைகளுக்கு தொடர் நெருக்கடிகளைக் கொடுத்து படிப்படியாக வெற்றி கண்டனர். பின்னர், படைவலுப்பெற்ற விடுதலைப் புலிகள் தமிழர் பகுதிகளில் நிர்வாக அரசை ஏற்படுத்தி நீதி, நிர்வாகம் என்று அரசு நடத்தி வந்தனர். அந்த ரீதியில் ஒரு மரபுவழிப் படையையும் உருவாக்கி சிங்கள இராணுவ நிலைகளைத் தாக்கத் தொடங்கினர். அவைகளில் வெற்றியும் கண்டனர்.

இவைகளைச் சகிக்க முடியாத சிங்களர்கள் அப்பாவித் தமிழர்கள் மீது தங்களது ஆத்திரத்தையும் கோபத்தையும் கொட்டித் தீர்த்தனர்.

வெள்ளை வாகனக் கடத்தல்.

ஓயிட் வேன் என்ற ஒருவித வாகனத்தில் அவ்வப்போது வந்து அப்பாவி வணிகர்கள், தமிழினைஞர்கள் என்று பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுகின்றனர். பிடிபட்டவர்கள் திரும்புவதேயில்லை. நாட்கள் கழித்து அவர்களுடைய உடல்கள் சிதைக்கப்பட்டு அல்லது உறுப்புக்கள் வெட்டப்பட்டு எங்காவது ஓரிடத்தில் கிடைக்கின்றன.

சேவை அமைப்புகள் தாக்குதலுக்குள்ளாகின்றன.

போரினால் பாதிக்கப் பட்ட அப்பாவி மக்களுக்கும் குறிப்பாக குழந்தைகளுக்கும் பெண்களுக்கு இரக்கப்பட்டு சேவை செய்ய சமூக ஊழியர்கள் முன் வருகின்றனர். அப்படிப் பட்ட பாதிரியார்கள், சமூக சேவகர்கள் கடப்பட்டும் வெடி வைத்தும் சகட்டு மேனிக்குக் கொல்லப் படுகிறார்கள்.

பள்ளி, மருத்துவமனைகள்.

போரில் தாய் தகப்பனை இழந்து நூற்றுக்கணக்கான சிறார்கள் அனாதைகளாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுடைய பராமரிப்பு இல்லங்களைக்கூட சிங்கள அரசு படைகள்

விட்டுவைப்பதில்லை. செஞ்சோலை என்ற குழந்தைகள் காப்பகத்தில் குண்டு வீசி 61 குழந்தைகளை நொடியில் கருக்கிவிட்டது.

பாலியல் வன்முறைகள்.

தமிழ் பெண்கள் இந்தப் போர்க்காலத்தில் பட்ட துன்பங்களை வரலாற்றில் எந்த இனமும் சந்தித்திருக்காது. சிங்களப் படைகளிடமும், இந்திப் படைகளிடமும் அவர்கள் பட்ட துன்பம் மண்ணும் மரமும் மாக்களும் வாய்விட்டுக் கதறி அழும். 40க்கும் மேற்பட்ட பெண்களை ஒரு முறை சாலையில் கிடத்தி தகரியால் (பீரங்கி) உருட்டி நசுக்கிக் கொன்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்திற்குள் இலங்கைப் படைகள் நுழைந்தபோது தமிழீழ மக்கள் அங்கிருந்து வெளியேறி வன்னிக் காட்டுப்பகுதிக்குப் புலம் பெயர்ந்தார்கள். கொட்டும் மழையில் பெண்டு பிள்ளைகளையும் சட்டிபொட்டிகளையும் தூக்கிக் கொண்டு மூன்று நாட்களுக்கும் மேலாக நடந்து இலக்கக்கணக்கான மக்கள் தப்பித்து சொந்த மண்ணில் ஏதிலிகள் போல் ஆனார்கள். இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்திலும் இரண்டு இலக்கம் மக்கள் கிளிநொச்சி நகரத்தைக் காலி செய்துவிட்டு காடுகளுக்குள் தஞ்சம் புகுந்து மழைக்கும் வெயிலுக்கும் மரங்களுக்கருகில் ஒதுங்கி காலத்தைக் கடத்தி வருகின்றனர்.

52 ஆண்டுகளாக அன்பையும் அருளையும் சமாதானத்தையும் நம்புகிற தமிழினத்தை நசுக்கி, வன்முறை கொண்டு ஒடுக்கி, ஒரு இலக்கம் பேரைச் சாகடித்து இன்னும் அவர்களை நோகடித்து வரும் சிங்களப் பேரினவாத அரசிற்கு காந்தியைப் போதிக்கிற இந்திய அரசு ஆயுதங்களை அள்ளிக் கொடுக்கிறது. தங்களுடைய படையணிகளை அனுப்பி அங்கு போரை நடத்துகிறது. சிங்களப் படைகளுக்கு அனைத்துவிதமான படைப்பயிற்சிகளையும் கொடுக்கிறது. இதை அறிந்து இன்று உலகெல்லாம் வாழும் தமிழினம் அதிர்ந்துபோய், உறைந்து போய் கிடக்கிறது.

தமிழினம் நம்பிக் கெட்ட இனம்! யாரையும் எளிதாக நம்பும்!

வந்தாரை வாழ வைத்ததாக பீற்றிக் கொள்கிற ஓர் இனம் தமிழினம்!

உலகெங்கும் 10 கோடித் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். இதில் ஏழு கோடிப் பேர் தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறார்கள். தன் சொந்த இனத்து மக்கள் 52 ஆண்டுகளாக எதிரிகளின் கைகளில் சிக்கிச் சின்னாபின்னமாகி நாள் தவறாமல் சாவுச் செய்திகளையே கேட்டுக் கேட்டு பட்ட மரத்தினும் கேவலமான உணர்வு நிலையில் செத்த பிணம் போல் தமிழ்நாட்டுத் தமிழன் கிடக்கிறான்! காரணம் என்ன? தமிழ்நாட்டை இந்த அரை நூற்றாண்டுகளாகப் பீடித்த திராவிடம் என்னும் நச்சு நோயில் தமிழன் நேற்றுவரைச் சிக்கிச் சீக்காகிக் கிடந்தான். தமிழ்நாட்டு அரசியல் சீராக இருந்திருந்தால் ஈழத் தமிழருக்கு இந்நிலை வந்திருக்குமா? நூற்றுக்கணக்கான இராமேசுவரம் மீனவர்களை நாம் காவு கொடுத்திருப்போமா? தமிழகம் தேடிவந்த ஈழத்துச் சொந்தங்களைத் திறந்தவெளிச் சிறைகளில் அடைப்பதுபோல அடைத்து ஒடுக்கவிட்டிருப்போமா? மண்ணையும் மானத்தையும் ஆட்சியையும் அதிகாரத்தையும் இழந்த தமிழ்நாட்டுத் தமிழன் அன்னியனை ஆளவிட்டுவிட்டு சோற்றுக்கும் உரிமைக்கும் அவனிடம் கையேந்தும் நிலைக்கு ஏன் தள்ளப்பட்டான்? 40 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் தயவில் நடுவணரசு நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற வேளையில் தில்லி அரசு தமிழர்களைக் கொல்ல ஆயுதமும் ஆட்களும் பயிற்சியும் கொடுக்கிறது என்றால் என்ன நீதி இது? என்ன கொடுமை இது? நமது கையாலாகாத்தனமா அல்லது வடவிந்திய வடுகத் தில்லி ஆட்சியாளர்களின் நயத்திறனுக்குக் கிடைத்த வெற்றியா?

சிந்திக்க வேண்டும்!

1983ல் வெல்லிக்கடைச் சிறையில் குட்டிமணி, செகநாதனின் கண்கள் தோண்டியெடுக்கப்பட்டு நா அறுக்கப்பட்டு விரைகள் துண்டாடப்பட்டு கொல்லப்பட்டார்கள் என்று மேலே வாசித்தோம்! ஆனால் குட்டிமணி, செகன், தங்கதுரை ஆகிய மூவரும் தமிழகத்தில்தான் தஞ்சம் புகுந்திருந்தார்கள். அவர்களை இதே திராவிட அரசுதான் சிங்களக் காவல்துறையிடம் ஒப்படைத்தது.

தமிழின உணர்வாளர்களை ஒடுக்குவதற்கென்றே தமிழகத்தில் கியூ பிரிவு என்றொரு சிறப்புக் காவல்துறையை உருவாக்கியது திரு. கருணாநிதியின் திராவிட அரசுதான்.

நூறு தமிழறிஞர்கள் தமிழைத் தமிழ்நாட்டில் பயிற்சி மொழியாக்க வேண்டும் என்று சென்னையில் சாகும்வரை உண்ணாநோன்பு இருந்தனர். அந்தப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கவேண்டிய சிலம்பொலி செல்லப்பனாரை போராட்டத்திற்கு முந்தையநாள் பின்வாங்க வைத்தார். அது மட்டுமல்லாமல் பல ஏடுகளில் திரு. கருணாநிதி அவர்கள் ஏறத்தாழ முழு பக்கத்திற்கு போராட்டத்திற்கு எதிரான கருத்துக்களை விதைத்தார். போராட்டம் நடந்தபோது தமிழறிஞர்களைத் தளைப்படுத்த முயன்றது காவல்துறை. அப்போது அமைச்சராக இருந்த திரு. தமிழ்க்குடிமகன் அவர்களின் முயற்சியால் போராட்டம் திரும்பப்பெறப்பட்டது. தமிழ் பயிற்சிமொழியாவதை ஆராய ஐவர் குழு அமைக்கப்பட்டது. அது அறிக்கையும் கொடுத்தது. இன்றுவரை தமிழ் பயிற்று மொழியாகவில்லை. அறிக்கை கிடப்பிலோ, கிடங்கிலோ போடப்பட்டுவிட்டது.

ஈழத்திலிருந்து ஏதிலிகளாக தமிழ்நாட்டு மண்ணிற்கு வந்தவர்களை நாம் நம்முடைய வீட்டு விருந்தாளிகளைவிட சிறப்பாக நடந்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் நம் சொந்த ரத்தமான ஈழத்தமிழர்களை படு கேவலமாக நடத்தி வசதிகளற்ற இடங்களில் ஆடு மாடுகளை அடைப்பது போல அடைத்து ஒவ்வொரு முகாமிலும் கியூ பிரிவு காவலர்களின் கெடுபிடிகளில் அந்த மக்களை நாசப்படுத்தி வைத்திருந்தது இந்த திராவிட அரசுகள்தானே!

அண்மையில் திரு. கருணாநிதி அவர்கள் அந்த மக்களில் சிலர் வாகன ஓட்டிகளாக இருப்பதை அறிந்து அவர்களின் வாகன ஓட்டுனர் உரிமங்களைப் பறிக்கவில்லையா? ஏதிலி முகாம்கள் மொத்தத்தில் ஒரு சிறைக்கூடமாகவே நடத்தப்படுவது யாருடைய ஆட்சியில்? திராவிட ஆட்சியில் இல்லையா?

முல்லைப் பெரியாறு அணைச்சிக்கலில் தமிழர்கள் உணர்வுபூர்வமாக கிளர்ந்தெழுந்தபோது அதை முனை மழுங்கடித்தவர் கலைஞர் இல்லையா?

ஒக்கனேக்கல் பிரச்சனையில் தமிழகமே ஒன்று திரண்டு ஓரணியில் வந்தது. தவிக்கும் வாய்க்குத் தண்ணீர் கொடுக்கிற திட்டம் அது. ஆனால், தேர்தலுக்குப் பிறகு கிழித்துக் காட்டுகிறேன்

என்று அந்த எழுச்சியில் மண்ணையள்ளிப் போட்டவர் திரு. கருணாநிதி இல்லையா?

இராமேசுவரம் மீனவர்கள் எத்தனை ஆண்டுகளாக இலங்கைக் கடற்படைகளால் சுடப்பட்டு செத்திருக்கிறார்கள். திரு. கருணாநிதியோ, செயலலிதாவோ கடிதம் எழுதுவதிலும் கண்டனம் தெரிவிப்பதிலுமிருந்து வேறு எதைச் செய்து எதைப் பிடுங்கிவிட்டார்கள்? திராவிட அரசுகள் 600க்கும் மேற்பட்ட நம் தமிழ் மீனவர்களைச் சாகக் கொடுத்திருக்கிறது. இந்திய இறையாண்மையோ, திராவிடத் தீரமோ, வீரமோ எதையாவது செய்து இக் கொலைகளைத் தடுத்திருக்கிறதா?

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, 52 ஆண்டுகளாக ஒரு லட்சம் தமிழர்களைக் காவு கொண்டிருக்கிற சிங்களப் படைகளுக்கு, பல இலட்சம் தமிழர்கள் வீடு வாசல் துறந்து ஏதிலிகளாக உலகெல்லாம் சுற்ற வைத்த இலங்கைப் படைகளுக்கு, பெண்களையும், சின்னஞ்சிறுசுகளையும் குருதியில் குளிக்க வைத்த இலங்கை அரசுக்கு இந்தியா 500 கோடி ரூபாய் கடனாகக் கொடுத்தது. அதை வைத்து இலங்கை அரசு சீனாவிடமிருந்தும் பாக்கிசுத்தானிடமிருந்தும் ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்து அப்பாவித் தமிழர்கள் மீது போட்டுத் தீர்க்கிறது. 265 இந்தியப் பொறியாளர்கள் அங்கே களமிறங்கி சிங்களக் காலிப்படைகளுக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டும், வானூர்திகளை ஓட்டிக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் படைப்பயிற்சி இங்கே நடக்கிறது. ஆயுதங்களும், ரேடார்களும், துல்லியமாகத் தாக்கும் பிற கருவிகளும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்றன. எதற்காக? இன்னொரு நாட்டின்மீது போர் தொடுக்கவா? இல்லை, அந்நாட்டின் சொந்த மக்களான அப்பாவித் தமிழர்கள் மீது சரமாரியாகக் குண்டுவீசி கொன்றொழிக்கத்தானே!

இந்தப் படைப்பரிமாற்றத்திற்கும் கொலை வெறியாட்டத்திற்கும் இடைத்தரகு செய்பவர்கள் யார்? இந்திய வெளியுறவு அமைச்சக அதிகாரிகள்! இரு மலையாளிகள், மேனன், நாராயணன் ஆகியோர். இவர்கள் திரு. கருணாநிதியை வந்து சந்திக்கவில்லையா? போரின் தன்மை குறித்து அவர்கள் இவரிடம் விளக்கவில்லையா? மேலூருக்கு அருகில் தமிழக காவல்துறை இலங்கை செல்லும் ஆயுதங்களைத் தடுத்து நிறுத்தி பிடிக்கவில்லையா அல்லது அது இவருக்குத் தெரியாதா? இவர்

ஆளும் தமிழகத்திலுள்ள கோவையில் இலங்கைப் படைகளுக்குப் பயிற்சி தரவில்லையா? இந்தியப் படைகள் ஈழப் போர்க்களத்தில் நேரிடையாகக் களமிறங்கியிருக்கின்றன என்பது இவருக்குத் தெரியாதா? வவுனியா படைத்தள அழிப்பில் இரு இந்திய வீரர்கள் காயமுற்றார்கள் என்பது செய்தியாக வந்து இந்தியாவையே உலுக்கியதே அதுவும் தெரியாதா? அப்பாவிக் குழந்தைகளை செஞ்சோலையில் கொன்று குவித்தபோதும், தமிழ்ச் செல்வனின் இருப்பிடத்தைக் குறிபார்த்துத் தாக்கிய அழித்தபோதும், இந்திய அதிநுட்பக் கருவிகளே ஈடுபடுத்தப்பட்டன என்று இவருக்குத் தெரியாதா? அப்போதெல்லாம் வாய் திறவாத் திராவிடர் திரு கருணாநிதி, கடந்த சில நாட்களாகவே, “இலங்கையில் நடப்பதை நினைத்து நினைத்து தூக்கம் வரவில்லை” என்கிறார். தமிழக மக்களின் ஆதரவு ஈழத் தமிழர்களுக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இருக்கிறது என்று இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் நாளேடு போட்டுடைத்த கருத்துக் கணிப்பினாலா இந்த உறக்கம் சிதைந்து இந்த நாடகம் தொடங்கியிருக்கிறது? அல்லது கட்சிகளைத் தாண்டி தமிழர்கள் திரண்டு விட்டார்கள் என்ற அச்சம் இவரை அலைக்கழிக்கிறதா?

இதற்கிடையில், ஒரு நால்வர் கும்பல் செயலலிதா, இந்து ஏட்டின் ராம், சுப்பிரமணியச்சாமி, துக்ளக் சோ ஆகியோருக்கு வயிற்றுக்குள் எரிமலையே வெடித்துபோலத் கதறுகிறார்கள். இதுபோக இந்தக் கும்பலில் “அரைச்சீட்டு” மணிசங்கர ஐயனும் உண்டு. தமிழரின் ரத்தக் கறை படிந்த கையோடும் கொலைவெறியோடும் தலைவிரித்தாடும் ராசபக்சேயோடு கொஞ்சிக் குலவுகிறார் இந்து ராம். இரண்டு இலக்கம் தமிழர்கள் உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு காடுகளுக்குள் கதிகலங்கி நிற்கிற நேரத்தில், இந்த நால்வர் கும்பல் தமிழ்நாட்டில் புலிப்பூச்சாண்டி காட்டுகிறது. “கருணாநிதியும் மற்றவர்களும் புலிகளுக்காகத்தான் இந்தப் போராட்டத்தை நடத்துகிறார்கள்” என்று உசுப்பல் நாடகம் நடத்துகிறார்கள். “புலிகளை எவனாலும் வெல்ல முடியாது!” என்றும் “ஈழமும் மலரும் தனித்தமிழ்நாடும் மலரும்” என்று சூளுரைத்திருக்கிற வைகோவோடும் மதி.மு.க.வோடும் உடனே உறவுகளை வெட்டிப்போட்டுவிட வேண்டியதுதானே? கவரிமான் பரம்பரையிலே வந்த இந்தப் “பத்தினித் தெய்வம்” பட்டென்று இந்த உறவை முறித்திருக்க வேண்டாமா?

பாழுந் திராவிடத்தை இன்னும் நம்பி நம்பி; தமிழினத்தை அது காக்கும் என்று எண்ணி எண்ணி; இன்னும் ஓரிரண்டு அப்பாவித் தமிழர்கள் திராவிட நரகலை மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு சுமந்து கொண்டதானிருக்கிறார்கள். அந்த “கொட்டாவிப் போராளிகளுக்கு” நமது ஆழ்ந்த வருத்தங்கள்! அந்த வீரபாண்டியர்கள் “சுபமாய்” இருக்கட்டும்.

திரைப்பட இயக்குனர்கள் அமீரும், சீமானும் ஈழத் தமிழருக்கான இராமேசுவரம் போராட்டத்திலே, “இராசிவ் காந்தி சாகடிக்கப்பட்டதை” ஞாயப்படுத்திப் பேசுகிறார்கள் என்று தமிழ்நாட்டுப் பேராயக்கட்சியின் “இந்த நொடித் தலைவர்” தங்கபாலு கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு குமுறியிருக்கிறார். 7000 ஈழத் தமிழர்களை மறைந்த நேருவின் பேரன் அனுப்பியப் படைகள் கொன்று குவித்தது பற்றி இந்தத் தில்லிக் கொத்தடிமைகள் எப்போதுமே பேச மறுப்பது ஏன்? மரண தண்டனையை நாம் எப்போதுமே எதிர்க்கிறோம். அதற்காக ருவாண்டாப் படுகொலைகளுக்கு ஞாயம் வந்துவிடுமா? சிலி நாட்டிலும், கொத்தமாலாவிலும், எல்சல்வதோரிலும் அமெரிக்கா நடத்திய மாந்தப் படுகொலைகளுக்கு ஞாயம் கற்பிக்க முடியுமா? சாலியன் வாலாபாக்கை ஞாயப்படுத்தலாமா? சாலியன் வாலாபாக் படுகொலைகளுக்குக் காரணமான ஆங்கிலத் தளபதி டயரைச் சுட்டுக் கொன்ற வாஞ்சிநாதனுக்கு லண்டன் நாடாளுமன்றத்தில் சிலை வைப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாதுதான்! தமிழக பேராயக்கட்சி இராசிவ் காந்தியின் கொலையை ஞாயப்படுத்தாததற்கும் நாம் ஞாயப்படுத்தாததற்கும் காரணங்கள் வேறுவேறு! அது கண்கட்டி விசுவாசம்! நாம் கண் திறந்து பார்க்கிற மாந்த நேயம்!

தமிழர்களுக்கு தமிழ்நாடு காங்கிரசு செய்துவரும் பச்சைத் துரோகங்களைப் பட்டியலிட்டு எதிர்காலத்தில் தமிழக வாக்காளர்கள் முன்பாக வைப்பது நமது கடமை. இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்தத் தமிழர்களைச் சுட்டுப் பொசுக்கிய பக்தவத்சலத்திலிருந்து, தமிழக எல்லைகளை அண்டை மாநிலத்தாரிடம் அள்ளிக்கொடுத்து இந்தி தேசிய அடிமையாயிருந்து இன்று தமிழர்கள் தாங்கொண்ணா இன்னல்களைச் சந்திக்க வித்திட்டவர்கள் தொடர்ந்து, “பதவி நாற்காலி கிடைக்காது” என்ற தலைவிதியை நொந்து; சரி, இனி

ஏதாவது முக்காலியாவது கிடைக்காதா என்ற ஏக்கத்தில் விக்கித் தவிக்கும் தமிழ்நாட்டுப் பேராயக்கட்சி தில்லிக்கும், இத்தாலிக்கும் கைபிடித்து கால்பிடித்து அதற்காக தமிழர்களை எட்டிஉதைக்கத் துணிவதை அம்பலப்படுத்தியாக வேண்டும்!

40 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை வைத்து நாலரை ஆண்டுகளாக தில்லிக்கு முட்டுக் கொடுக்கிற திராவிடரான கருணாநிதி இன்று நினைத்தால் நொடியில் நிலையைத் தலைகீழாக மாற்றிப்போடலாம். தொண்டர்களைத் தூண்டிவிட்டுத் தொலைவரி அடிக்கத் தேவையில்லை! மாந்தத் தொடரிப் போராட்டம் தேவையில்லை, பதவிகளை உதறுகிறோம் என்ற உருட்டல் மிரட்டலும் தேவையில்லை, இரண்டு கிழமை அவகாசம் என்று தள்ளிப் போட்டிருக்கவும் தேவையில்லை. “என் தமிழ் மக்களைக் கொல்கிற சிங்கள அரசுக்கு ஆயுத உதவி செய்வதை நொடியில் நிறுத்து. அல்லது ஆட்சியிலிருந்து இறங்கு!” என்று மானம் கொப்பளிக்க ஆணையிட்டிருக்க வேண்டாமா? அதுவன்றோ “ஆண்மைச் சிங்கத்தின் கூட்டமென்று சிறியோர்க்கு” நினைவூட்டியிருக்கும்! அதுதானே மக்களாட்சித் தத்துவத்தின் உண்மைப் பொருள்! மக்களைக் காக்கத்தானே ஆட்சியும் அரசும்? உன் மக்கள் மீது போடுகிற குண்டுகளுக்கு இத்தாலி நாட்டின் கோத்ரோச்சிகளா யூரோக்களை அனுப்புகிறார்கள்? அல்லது மைசூர் அக்கிரகாரத்து மாமி மானாடி மயிலாடிக் கொடுத்த பணமா இது? தமிழனின் உழைப்பிலும் வேர்வையிலும் இரத்தத்திலும் குழைத்து எடுத்துக் கொடுக்கிற வரிப்பணத்திலிருந்துதான், உன் மக்களைக் கொல்ல தில்லி நடுவணரசு இலங்கைக்கு ஆயுதம் கொடுக்கிறது, காசு கொடுக்கிறது, கதுவி கொடுக்கிறது, பயிற்சி கொடுக்கிறது. இது மக்களாட்சி நாடு என்றால் தடுப்பதும் எதிர்ப்பதும் நமது கடமை.

மாண்ட தமிழரின் கனவு பலிக்கும்!

நாளை எங்கள் நாடு பிறக்கும்!!